

З юбілеем, Радзіма, цябе, З Новым годам, таварыш!

Пралетары ўсіх краін, яднайцеся!

Беларускі УНІВЕРСІТЭТ

Орган парткома, рэктарата, мясцома,
камітэта ЛКСМБ і прафкома Беларускага
дзяржаўнага ўніверсітэта імя Ул. І. Леніна

№ 1 (346)

ЧАЦВЕР, 1 студзеня 1959 года

Цана 20 кап.

У К А З Прэзідыума Вярхоўнага Савета СССР

Аб узнагароджанні Беларускай Савецкай Сацыялістычнай Рэспублікі орденам Леніна

За паспяховае аднаўленне разбуранай у перыяд вайны народнай гаспадаркі і вялікія дасягненні беларускага народа ў далейшым развіцці прамысловасці, будаўніцтва, сельскай гаспадаркі і культуры узнагародзіць Беларускаю Савецкую Сацыялістычную Рэспубліку орденам Леніна.

Старшыня Прэзідыума
Вярхоўнага Савета СССР
К. ВАРАШЫЛАУ.

Сакратар Прэзідыума
Вярхоўнага Савета СССР
М. ГЕАРГАДЗЕ.

Масква, Крэмль
22 снежня 1958 г.

У адным страі

У дні, калі звінелі ланцугі
І нават вецер волны нас цураўся,
Калі краінай гора і тугі
Радзімы край мой беларускі зваўся.
У дні, калі старое аджыло
І палыцела ў бездань чорным
прахам.

Калі надзела кожнае сяло
З чырвонай стужкай шэрыя папакі.
У дні, калі на нас з усіх бакоў
Глядзела смерць з наведзенае зброі.
Калі апошні хлеб на ўсіх братоў
Нам трэба было пораўну раскромціць.
У дні, калі на сцэжках пад акном
Праз сіні дым скалмачанага бэзу
І партбілет і сэрца заадно
Прастрэльвалі кулацкія абрэзы.
У дні, калі паўзла зямлёю тля,
Ішла на ўсход у рыжых шлейфах
дыму—

Была старонка родная мая,
Была ў адным страі з усёй Радзімай.
Была і ёсць і будзе назаўжды,
Бо звычай такія ў нас вядуцца.
Якія б там ні выпалі гады,
А сэрцы ў нас у такт суладна

б'юцца.

УЛ. ПАУЛАУ.

САВЕЦКАЙ БЕЛАРУСІ— 40 ГОД

Новы, 1959 год савецкі народ сустракае ў абстаноўцы падрыхтоўкі да знамянальнай падзеі ў жыцці нашай партыі і краіны— XXI з'езду КПСС. Вялікія заданні прадстаячай сямігодкі адкрываюць бясконцыя перспектывы светлага Заўтра нашай Радзімы і натхняюць нас на новыя працоўныя подзвігі.

У Беларускага народа сёння асаблівы дзень. Працоўныя нашай рэспублікі адзначаюць 40-годдзе ўтварэння Беларускай ССР і 40-годдзе Камуністычнай партыі Беларусі.

Пад кіраўніцтвам партыі наша Беларусь у сузор'і брацкіх рэспублік Савецкага Саюза, пры вялікай дапамозе рускага народа, дабілася сапраўды грандыёзных поспехаў у развіцці эканомікі і культуры. У мінулым прыгнечаная, забітая і жабрацкая Беларусь ператварылася ў свабодную сувераную сацыялістычную дзяржаву, у рэспубліку буйных фабрык і заводаў, саўгасаў і калгасаў, школ і ВНУ. Дастаткова сказаць, што Савецкая Беларусь займае другое месца ў краіне па здабычы торфу, вытворчасці фанеры, ільнавалакна і ільняных тканін, трэцяе месца па вытворчасці грузаў аўтамабіляў, трактараў, металарэжучых станкоў, цэменту і другіх вырабаў. У цяперашні час у рэспубліцы маецца 12.402 агульнаадукацыйныя школы. У іх працуе каля 85.000 настаўнікаў. Па колькасці навучэнцаў на 10.000 чалавек наша рэспубліка ідзе ўперадзе такіх краін, як Англія, Францыя, Італія. Зараз у Беларусі працуе 25 ВНУ, у якіх навучаецца каля 55.000 чалавек. Больш 57.000 чалавек навучаецца ў 114 сярэдніх спецыяльных навучальных устаноў. У народнай гаспадарцы рэспублікі працуе каля 215.000 спецыялістаў з вышэйшай і сярэдняй адукацыяй. У Беларусі працуе каля 8.000 бібліятэк, 11 тэатраў, каля 6.000 клубаў і дамоў культуры, 28 музеяў.

Выдатнай падзеяй, усенароднай урачыстасцю для працоўных Беларусі з'яўляецца узнагароджанне рэспублікі за паспяховае аднаўленне разбуранай у перыяд вайны народнай гаспадаркі і буйныя дасягненні ў далейшым развіцці прамысловасці, будаўніцтва, сельскай гаспадаркі і культуры орденам Леніна. Зараз на нацыянальным сцягу нашай рэспублікі—дзе вышэйшыя ўрадавыя ўзнагароды.

Да вялікіх урачыстасцей і падзей у жыцці роднай Беларусі і наш шматтысячны ўніверсітэцкі калектыў прыходзіць са значнымі дасягненнямі. За гады свайго існавання БДУ імя Ул. І. Леніна падрыхтаваў звыш 15.000 спецыялістаў. Толькі ў 1958 годзе 640 чалавек атрымалі ўніверсітэцкі ды-

плом. Многа працавалі ў мінулым годзе і ўсе студэнты ўніверсітэта. Вучэбны год мы закончылі з высокімі паказчыкамі. Вялікая армія нашых пасланцоў працавала ў Казахстане на ўборцы ўраджаю. Не адзін мільён пудоў пшаніцы даламаглі яны сабраць пакарыцелям ціліны. Вялікую дапамогу аказалі нашы студэнты ва ўборцы ўраджаю калгаснікам Беларусі. Гэта была высакародная патрыятычная справа студэнцтва, якая ўввойдзе слаўнай старонкай у гісторыю нашага ўніверсітэта.

Багатыя перспектывы адкрываюцца перад беларускім народам у прадстаячай сямігодцы. На развіццё гаспадаркі рэспублікі выдатковаеца каля 32 мільярдаў рублёў капітальных укладанняў, што больш чым у два разы перавышае аб'ём капітальных укладанняў за мінулы год. У выніку выканання ўстаноўленых заданняў Беларускай ССР будзе даваць у 1965 годзе больш 20 працэнтаў агульнасаюзнай вытворчасці калійных угнаенняў, 9 працэнтаў металарэжучых станкоў, 19 працэнтаў трактараў, 15 працэнтаў ільнавалакна. Далейшае развіццё атрымаюць у БССР навука, мастацтва, культура, народная адукацыя.

Нашаму калектыву таксама прадстаяць многае зрабіць у прадстаячым сямігоддзі. Партыя ставіць перад намі вялікай важнасці задачы па перабудове сістэмы ўніверсітэцкай адукацыі. Нам трэба цесна звязаць навучанне з жыццём, з вытворчасцю і на гэтай аснове павысіць якасць практычнай і тэарэтычнай падрыхтоўкі спецыялістаў. Нам патрэбна настойліва працаваць у справе паліпшэння ўсяго вучэбнага працэсу, узмацнення навуковых даследаванняў, удасканалення ідэйна-выхаваўчай работы сярод студэнтаў. Ад нас у многім залежыць далейшы рост культуры і добрабыту беларускага народа.

У дзень вялікага свята жадаю нашаму калектыву поспехаў у вырашэнні стаячых задач.

Студэнцтву ўніверсітэта жадаю быць вартымі сваіх бацькоў, максімальна выкарыстоўваць свае сілы на авалодванне ведамі, дасягненнямі сучаснай навукі і тэхнікі. Заклікаю студэнтаў, выкладчыкаў і ўсё калектыў ўніверсітэта ў адказ на клопаты партыі і ўрада аддаць усе свае сілы і здольнасці на ўмацаванне і далейшае развіццё нашай Радзімы.

Дарагія таварышы і сябры! Віншую Вас з вялікімі ўрачыстасцямі! З Новым годам!

Дацэнт А. Я. МАЛЫШАУ,
прарэктар БДУ імя У. І. Леніна
па вучэбнай рабоце.

УРАЧЫСТЫ СХОД

28 снежня ў памяшканні Беларускага дзяржаўнага ордена Леніна вялікага тэатра оперы і балету адбыўся ўрачысты сход студэнтаў, аспірантаў, прафесарска-выкладчыцкага складу, рабочых і служачых Беларускага дзяржаўнага ўніверсітэта, прысвечаны 40-й гадавіне Беларускай Савецкай Сацыялістычнай Рэспублікі.

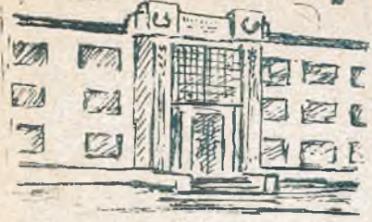
З дакладам «40 год БССР» выступіў сакратар парткома БДУ т. ЯНЧАНКА С. Я. Святочны загад рэктара БДУ абвясціў прарэктар па навуковай частцы Г. А. Павецьцёў.

Пасля ўрачыстай часткі адбыўся вялікі канцэрт, у якім прынялі ўдзел артысты опернага тэатра і калектывы мастацкай самадзейнасці ўніверсітэта.

У ГОНАР 40-годдзя БССР

☆ Адбылася юбілейная навуковая студэнцкая канферэнцыя Беларускага дзяржаўнага ўніверсітэта імя У. І. Леніна, прысвечаная 40-годдзю БССР. Работа канферэнцыі працягвалася з 24 па 29 снежня. У 8 секцыях было прачытана 45 дакладаў.

☆ У біялагічным корпусе ўніверсітэта арганізавана выстаўка, якая расказвае аб узнікненні і развіцці Беларускага ўніверсітэта пры савецкай уладзе. Шматлікія стэнды, дыяграмы, здымкі расказваюць аб тым укладзе, які ўнёс ўніверсітэт у культурнае адраджэнне рэспублікі, аб сучасным жыцці яго шматтысячнага калектыву.

Беларускі дзяржаўны ўніверсітэт—кузня нацыянальнай

Па дэкрэту Леніна

У 1918 годзе У. І. Ленін падпісаў дэкрэт аб стварэнні ў краіне шэрагу новых універсітэтаў, у тым ліку і Беларускага. У кастрычніку 1921 года былі арганізаваны першыя факультэты нашага ўніверсітэта: падрыхтоўчы рабочы, медыцынскі і грамадскіх навук.

Вялікую дапамогу ў арганізацыі Беларускага ўніверсітэта аказала камісія маскоўскіх вучоных, якая з гэтай мэтай прыбыла ў Беларусь і працавала тут на працягу пэўнага часу. Першым рэктарам універсітэта быў прафесар В. І. Пічэта, які пераехаў працаваць сюды з Масквы.

Нялёгка прыходзілася ў першыя гады нашым студэнтам. Факультэты былі размешчаны ў розных раёнах горада і часам нават у яго ваколіцах. Аудыторы амаль не ацяпляліся, на лекцыях студэнты сядзелі ў паліто, у кажухах, у шынялях. І тым не менш на лекцыі прафесараў М. М. Нікольскага, У. Н. Перцава, А. В. Федзюшына, М. А. Прылежаева, Б. М. Беркенгейма, народнага паэта Якуба Коласа прыходзіла па 300—400 чалавек. Некаторыя з іх займалі месцы ў аудыторыі загадзя, за гадзіну-паўтары да пачатку лекцыі.

У 1925 годзе ва ўніверсітэце адбыўся першы выпуск маладых спецыялістаў. Універсітэт закончылі 26 юрыстаў і 34 эканамісты.

З таго часу прайшло многа год. Наш універсітэт ператварыўся ў адну з буйнейшых навучальных устаноў краіны. Некаторыя факультэты ўніверсітэта паслужылі базай для стварэння другіх ВНУ рэспублікі: палітэхнічнага інстытута, медыцынскага, інстытута народнай гаспадаркі.

Цяпер ва ўніверсітэце на 46 кафедрах працуе 376 навучальных супрацоўнікаў. Сярод іх—адзін акадэмік АН СССР, 12 акадэмікаў АН БССР, 4 члены-карэспандэнты АН БССР, 15 прафесараў і доктароў навук, 241 кандыдатаў навук і дацэнтаў.

Толькі з 1946 па 1958 год аспірантуру ўніверсітэта закончылі 273 чалавекі. За гэты ж перыяд ва ўніверсітэце абаронена 128 кандыдацкіх дысертацый і 9 доктарскіх.

У 1958 годзе работнікамі ўніверсітэта надрукавана 11 манаграфій, 4 вучэбныя дапаможнікі, 252 артыкулы ў «Вучэбных запісках».

Універсітэт за гады свайго існавання падрыхтаваў звыш 15 тысяч спецыялістаў.

У 1958 годзе ва ўніверсітэт прынята 1.312 студэнтаў. 83 працэнты іх маюць вытворчы стаж. А ўсяго ў нас студэнтаў—каля 7 тысяч.

Я. ІКОННІКАВА,
асістэнт кафедры
гісторыі СССР.

Толькі ўперад—наш дэвіз

Сёння наш беларускі народ святкуе слаўнае саракагоддзе свайго рэспублікі і Новы год. Многімі слаўнымі справамі сустракае гэта вялікае свята наш універсітэцкі камсамол—адзін з баявых атрадаў моладзі ордэнаноснай Беларусі. За тры гады 1.413 юнакоў і дзяўчат прынялі ўдзел ва ўборцы багатага ўраджая на цалінных землях Казахстана. В. Янкоўскі, Ф. Камоза, П. Абрамовіч выконвалі па 2—3 нормы. Больш

тысячы нашых камсамольцаў дапамагалі працаўнікам сельскай гаспадаркі Мінскага раёна, актыўна працавалі на будаўнічых аб'ектах г. Мінска. Добрую славу пакінулі пасля работы ў калгасах Ж. Байкова, М. Гарбуз, А. Смольскі, на будаўніцтве—В. Лукашонак, Э. Ліпецкі, Л. Шпакоўская, В. Сліні і многія іншыя.

Пераважная большасць нашых студэнтаў паспяхова авалодвае ведамі, актыўна ўдзельнічае ў грамадскім жыцці ўніверсітэта, умацоўвае сувязі з рабочымі заводаў і фабрык, з працаўнікамі калгасных палёў.

Аднак мы не павінны супакойвацца на дасягнутым. Пастаянна імкнучыся ўперад—такі дэвіз нашай камсамольскай моладзі.

Нам, маладым, прадстаіць зрабіць яшчэ многа. Патрэбна пабудаваць вучэбны корпус універсітэта і інтэрнат. Галоўнае—гэта выдатныя вучоба і паводзіны, паспяховае здача экзаменацыйнай сесіі.

У дзень слаўнага юбілею дадзім урачыстае абяцанне роднай партыі, любімай Айчыне, што мы і ў далейшым будзем дапамагаць сваёй вучобай і працай нашаму народу будаваць цудоўнае будучае—камунізм!

Дарагія сябры! Ад імя камітэта камсамола віншую вас з вялікім і радасным святам! Жадаю поспехаў у вучобе і шчасця ў асабістым жыцці! Няхай мацнее дружба і ўзаемадапамога студэнтаў!

І. СЯРГЕЕУ,
сакратар камітэта
камсамола БДУ.

Заказ завода

У гэтым годзе Анне Васільеўне Шыбаевай давялося пабываць на адным з маскоўскіх хіміка-металургічных заводаў. Яго супрацоўнікі ветліва сустрэлі Анну Васільеўну, пазнаёмілі яе з вытворчасцю, расказалі аб сваіх патрэбах. У прыватнасці, металургам даводзілася з вялікімі цяжкасцямі вызначаць арыентацыю монокрысталаў. Метад, якім яны карысталіся, з'яўляецца недаканальным, патрабуе шмат часу і сродкаў. Яны выказалі думку, што ў навучальных установах можна распрацаваць новы, больш дасканалы метада.

Вярнуўшыся ва ўніверсітэт, Анна Васільеўна прапанавала тэму, падказаную заводам,

распрацаваць на кафедры цвёрдага цела і поўправаднікоў. У распрацоўцы гэтай тэмы прымаюць удзел і студэнты-дыпломнікі. Студэнт 5-га курса фізфака Іван Вайцэховіч абраў у якасці дыпломнай наступную тэму: «Вызначэнне арыентацыі монокрысталаў аптычным метадам». Калі будучы дасягнуты жадаемыя вынікі, то завод атрымае новы эфектыўны метада для вызначэння арыентацыі монокрысталаў, што дасць вялікую эканомію ў часе і сродках, а таксама палепшыць якасць выпускаемых прыбораў.

А. РАБУШКА,
кандыдат фізіка-матэматычных навук.

Ён будзе юрыстам

Калі запытацца ў лобга сустрачнага на юрыдычным факультэце, хто такі Барыс Серафімовіч, адразу атрымаем адказ:

— Гэта наш выдатнік, лепшы актывіст і чулы таварыш.

І сапраўды гэта так. На працягу ўжо пяці год вучобы на юрыдычным факультэце Барыс Серафімовіч з'яўляецца круглым выдатнікам.

Не забываў Серафімовіч і сваіх таварышаў па вучобе. Звычайна перад экзаменамі збіраліся яны па пяць-шэсць чалавек ці нават падгрупамі, і Барыс тлумачыў сябрам незразумелыя пытанні.

Зараз Барыс Серафімовіч рыхтуе сваю дыпломную работу на тэму: «Станаўленне і развіццё грамадзянскага працэсуальнага права ў БССР у першыя гады Савецкай улады».

— Рыхтуюся таксама і да дзяржаўных экзаменаў,—паведаміў нам ён.

Акрамя вучобы, Серафімовіч выконваў грамадскую ра-

боту. Спачатку ён быў членам студсавета, затым камсамольцы выбралі яго намеснікам сакратара камсамольскай арганізацыі факультэта і, нарэшце, на чацвёртым курсе, працаваў старшынёй савета СНТ юрфака. Пры актыўнай яго дапамозе савет устанавіў сувязь са студэнтамі Харкаўскага педінстытута, Ленінградскага, Кіеўскага і Тартускага ўніверсітэтаў. Члены СНТ юрфака ездзілі з навуковымі дакладамі ў Кіеўскі і Харкаўскі ўніверсітэты. 18 студэнцкіх навуковых работ былі прадстаўлены ў мінулым годзе на гарадскі агляд.

Барыс Серафімовіч выступіў на праведзенай студэнцкай навуковай канферэнцыі ўніверсітэта ў гонар 40-годдзя БССР з дакладам: «Судэбнае будаўніцтва ў БССР у 1919—20 гадах».

Барыс Серафімовіч з'яўляецца шчырым і чулым таварышам, карыстаецца вялікім аўтарытэтам сярод студэнтаў.

У. КАВАЛЬКОУ.

ДЗЯЎЧАТЫ З СЯМНАЦЦА

ы, афіцыйна выносілі падзяку. Успамінаючы гэта, дзяўчаты япер звонка смяюцца. Ім нават самім не верыцца, што сапраўды былі некалі такімі.

Першыя парасткі дружбы явіліся ў калгасе, куды амаль раз тыдзень пасля заняткаў аехалі студэнткі. Але сапраўдная дружба зарадзілася тут, інтэрнаце. Усё адбылося саю сабой, проста, хоць і нечакана...

Да стыпендыі заставалася яшчэ некалькі дзён, а грошы ў дзяўчат амаль на зыходзе. Ну, і як не пражыць на іх кожнай паасобку.

— Дзяўчаты, а што калі мы складземся ды згатуем абед на ўсіх,—няўпэўнена, нясмела прапанавала хента, баючыся, што таварышкі не падтрымаюць.

Усе падумалі і згадзіліся з гэтай прапановай.

Прайшло некалькі дзён. І калі дзяўчаты атрымалі стыпендыю, то рашылі стварыць агульную касу. Кожная ўнесла па 100 рублёў. Грошы з касы ішлі на закупку прадуктаў.

Так зарадзілася «камуна». І з кожным днём яна больш і больш мацнела. Спачатку ў

І. СПАКОУ БАЦЬКАЎШЧЭ

Так спрадзеку было ў нас—ля Г.
Людзі слухалі гаю шум родны,
На Бабруйшчыне лес гаманлівы
Засланяў ад вятроў нашы нівы,
Магілёўскія травы ад росаў
Высыхалі ў шырокіх пракосах,
На Асвейшчыне воды крыніцаў
Не сціхалі ніколі бруіцца,
На Палессі для нашай работы
Берагі свае скарбы балоты,
А дзядзькі на Аршаншчыне любя
Талакой сабе ставілі зрубы—
Усё было ў нас...

Ды хлеба скарынкі
Смакавалі мы толькі ў дажынкі,
Бо хацелі нас верыць прымусяць
Што няма ніякой Белай Русі,
Хаця прадкі з кутузава стана—
Дрыгвічы, крывічы ці паляне—
Калі вёскі Студзьянкі ўпарта
Шкумугалі сцягі Бананарта.
І пазнаў вораг нашу зброю
Каля ціхае вёскі Лясное,
Ляхі чулі—малыя, старыя
К чорту слалі іх Езус Марыю.
Усё было...

Нават наша зямелька
Называлася «крэсаю» нейкай,
А дзяды нашы бачылі сонца
Праз турэмнае ў клетку аконца.
Ім жа снілася чыстае неба
І засекі пісанічнага хлеба...
А каго засыпалі зямлёю—
Тыя сны забіраў ён з сабою.
І затым брат зямлі беларускай
Тры разы цалаваў нас па-руску.
Да грудзей прыгарнуліся грудзі
Абняліся па-роднаму людзі
І са зброяй пайшлі на палацы,
Каб аб прайдзе ў змагаюні даць
І тады—неба стала без кратаў,
Поле жытняе—без прыганятых,
Сонца промні рассыпала ў хата
Караваі ва ўсіх—як на свята,
Бор раскрыў свае напята дзвеі,
І дыхнуў свежы вецер аерам,
Запрасілі лясныя крыніцы
Пасля бітваў спакойна напіцца

△ Пяць год назад гэтыя дзяўчаты былі нават не знаёмы паміж сабой. Яны, вядома, і не думалі, што нейкі час іх жыццё пойдзе адной дарогай, што яны так прывыкнуць адна да другой і стануць такімі блізкімі, дарагімі, ну, амаль што роднымі.

— Ніна, Рая, Света, Эма пасяліліся ў адным пакоі. Кожная была нейкай аднаасобніцай. Яны ветліва называлі адна ў другой электраплітку або яшчэ што-небудзь, а потым, вяртаю-

«камуна» было чацвёрта: Рая Топкая, Ніна Клейнатэ, Эма Аўсейчук, Света Ярчак. Потым прымкнула Люда Бражнік.

— Вельмі спяна, дружна жывем мы,—расказвае Люда.— Я рада, што пасялілася ў інтэрнаце. Жывем мы адзінай сям'ёй. У нас усё разам: калі радасць якая—дык радасць для ўсіх, а калі гора (усяляк жа бывае)—дык разам яго лягчэй перанесці.

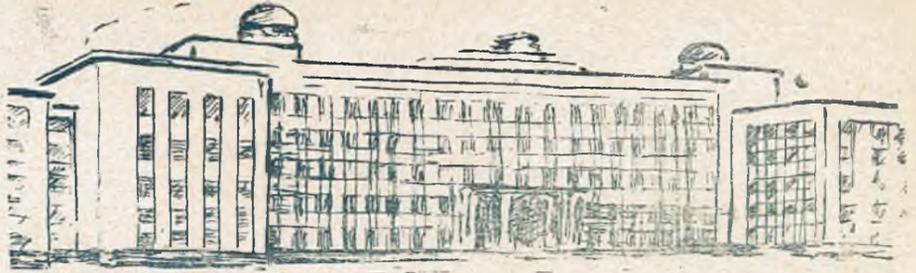
— Восем нав чаты кулінары грэбіцца ў Люда.

— Але яе персмах сяброва збянтэжыўш праўда?

— Так, «камуна» ду гаспадары ніхто з яе чл

У працу нашай рэспублікі

Багатыя перспектывы

Беларускі дзяржаўны ўніверсітэт, як і ўсе другія вышэйшыя навучальныя ўстановы краіны, расце і развіваецца ў адпаведнасці з патрабаваннямі нашага сацыялістычнага грамадства. У вырашэнні задач па развіццю гаспадаркі і культуры рэспублікі ў прадстаўчай сямігадовай надзвычайна ўзрастае роль спецыялістаў, падрыхтаваных на ўзроўні навукова-даследчай і тэхнічнай навукі і тэхнікі. У сувязі з гэтым перад нашым універсітэтам, як старэйшай кузніцай кадраў, паўстаюць новыя задачы.

Камуністычная партыя і савецкая ўлада ствараюць усе ўмовы для паспяховай работы, не шкадуюць сродкаў на развіццё ўніверсітэта, на разгортванне яго вучэбнай і навукова-даследчай базы, на забеспячэнне высокакваліфікаванымі выкладчыкамі.

У мінулым вучэбным годзе пачата будаўніцтва новага вучэбнага корпуса БДУ, лабараторыі якога будуць абсталяваны найвышэйшымі дасканалымі прыборамі для вучэбных і навуковых мэт. Тут будуць створаны тры буйнейшыя праблемныя лабараторыі: вылічальнай матэматыкі і тэхнікі, атамнай

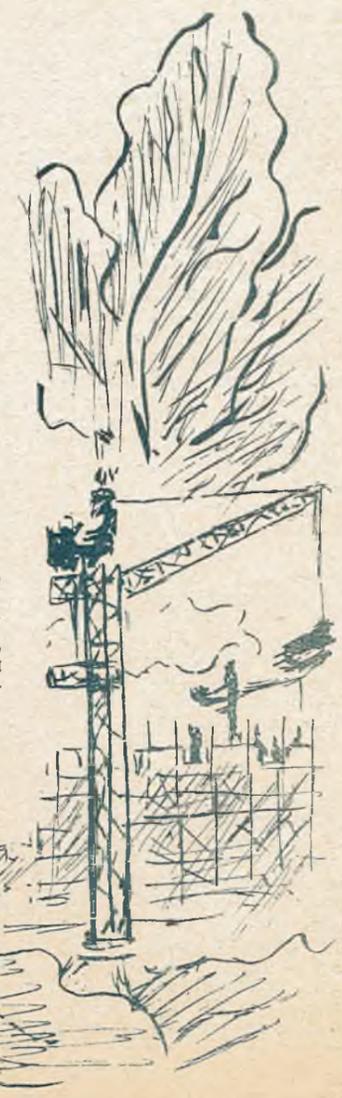
і малекулярнай спектраскапіі, хіміі і фізікі высокапацімераў. Гэта значна дапаможа палепшыць падрыхтоўку спецыялістаў па раду прыродазнаўчых навук, у прыватнасці, фізікаў і матэматыкаў з інжынерным ухілам. Ужо зараз пачалася падрыхтоўка спецыялістаў па вылічальнай матэматыцы і тэхніцы. У далейшым пры ўніверсітэце будзе створан вылічальны цэнтр, на якім будуць працаваць многа навуковых супрацоўнікаў. Кіраўніцтва ўніверсітэта ставіць перад вышэйшайшымі дырэктывымі органамі пытанне аб магчымасці і неабходнасці ўвесці ў БДУ падрыхтоўку кадраў па ядзернай фізіцы і энергетыцы, па хіміі і фізіцы палімераў, малекулярнай спектраскапіі і аптычнай тэхніцы, аграхіміі, селекцыі і генетыцы. Пры гэтым падрыхтоўка спецыялістаў па названых галінах будзе весціся ў двух напрамках—педагагічным і навукова-даследчым. Ажыццявіць гэту задачу дазволіць не толькі вучэбна-лабараторная база, але і наяўнасць у рэспубліцы прадпрыемстваў, якія патрабуюць такіх спецыялістаў. Сувязь навукі з вытворчасцю, кафедраў і студэнтаў з прадпрыемствамі прынясе не-

сумненную карысць і навуцы, і практыцы. У бліжэйшыя гады будуць значна расшыраны завочнае і асабліва, вячэрняе аддзяленні ўніверсітэтаў. У бягучым вучэбным годзе мы прынялі на вячэрняе аддзяленне 175 абітурьентаў. У далейшым кантынгент студэнтаў на вячэрнім аддзяленні будзе штогод расшырацца прыкладна ў паўтарадва разы. І агульная колькасць студэнтаў значна ўзрастае. Мяркуюцца таксама пашырыць падрыхтоўку навуковых кадраў праз аспірантуру ўніверсітэта. Гэтым будзе садзейнічаць стварэнне пры ўніверсітэце некаторых навукова-даследчых інстытутаў.

Перабудова сістэмы вышэйшай адукацыі, намечаная партыяй і урадам, ставіць перад калектывам універсітэта, які валодае вялікім навуковым і грамадскім далягядам, які валодае метадам марксісцкага аналізу, які ўмее прымяняць свае веды на любым участку практычнай дзейнасці—асабліва адказныя задачы. Іменна нам, работнікам вышэйшай школы, прадстаіць працаваць на ніве выхавання людзей, якія будуць жыць пры камунізме, працаваць у імя пераадолення істотных адрозненняў паміж базавым і прадвядзеным шляхам на базе агульнага культурна-тэхнічнага і духоўнага развіцця ўсіх членаў будучага грамадства.

Сёння, у дзень 40-годдзя БССР і 40-годдзя Компартыі Беларусі, напярэдадні XXI з'езда КПСС, мы даем клятву Радзіме, што не пашкадуем сіл, каб яшчэ больш прославіць яе.

С. Я. ЯНЧАНКА,
сакратар парткома БДУ.

Людзі вышэйшай кваліфікацыі

Любімы выкладчык

Так называюць студэнты Барыса Паўлавіча Міцкевіча, выкладчыка кафедры замежнай літаратуры. І за гэтымі словамі стаіць не толькі цікавыя, змястоўныя лекцыі.

...У гэты дзень першакурснікі крыху хваліліся. Яшчэ б! Сёння адбудзецца сустрэча з выкладчыкамі і студэнтамі старэйшых курсаў.

Адзін за другім выступалі выкладчыкі філалагічнага факультэта, іх таварышы—студэнты-дипломнікі. Але вось на трыбуну выйшаў Барыс Паўлавіч.

— Калі вы жадаеце стаць філолагамі,—гаворыць ён,—трэба любіць літаратуру ўсёй душой. Ніколі і ні ў чым не адступайце ад сваёй мэты.

Барыс Паўлавіч шмат цікавага раскажаў тады аб арганізацыі вучэбнага працэсу ва ўніверсітэце, аб традыцыях студэнтаў-філолагаў, аб сваім любімым прадмесе, які ён выкладае,—сучаснай замежнай літаратуры. Усё гэта ўсяляла ў сэрцы студэнтаў упэўненасць у правільным выбары прафесіі.

...Дипломніца Галіна Іванова ніяк не магла перакласці артыкул з аднаго замежнага часопіса. Пасля нядоўгіх хістанняў Галія рашыла звярнуцца да свайго навуковага кіраўніка Барыса Паўлавіча Мі-

цкевіча. І вось выкладчык і студэнтка схіліліся над часопісам. Пераклад з французскай мовы быў выканан хутка і дакладна.

Калі знаходзішся на лекцыі Б. П. Міцкевіча, заўсёды пераконваешся, што выкладчык і студэнты—адно целае. Заняткі праходзяць вельмі цікава і ажыўлена.

Не дзіўна, што ўдзельнічаючы ў рабоце гуртка замежнай літаратуры, якім кіруе Б. П. Міцкевіч, студэнткі філфака Наташа Лебедзева, Галя Дзянісава, Ніна Вяроўкіна так горача палюбілі замежную літаратуру. І не выпадкова тэма даклада Наташы Лебедзевай «Тэхнічная інтэлігенцыя ў сучаснай замежнай літаратуры» перарасла ў тэму дыпломнай работы.

— Зараз я заканчваю сваю кандыдацкую дысертацыю, якая называецца «Рэалізм Шарля Дэ Костэра»,—гаворыць нам Барыс Паўлавіч.—У нашай навуковай літаратуры няма ніякіх распрацовак па гэтым пытанню. Таму мне давялося абпірацца амаль выключна на самастойныя назіранні. Спартрэбілася вывучыць старафранцузскую мову.

Цэняць і паважаюць на факультэце Б. П. Міцкевіча—маладога, але ўжо любімага ўсімі выкладчыка.

Мік. БАНДАРЭНКА.

Хімфак у 1959 годзе

У новым 1959 годзе навуковыя работнікі хімфака будуць працаваць над 4 асноўнымі навуковымі праблемамі: адсорбцыя, прырода асяроддзя ў і растваральнасць; даследаванне свабодна-радыкальных рэакцый у вадкасці, рэакцыйная здольнасць непрадзельных арганічных злучэнняў; тэорыя гетэрагенных хімічных рэакцый.

Будзе адкрыта новая лаба-

ратарыя палімераў.

У новым 1959 годзе будуць напісаны і абаронены 1 доктарская дысертацыя і 4 кандыдацкіх.

Тэрміны вытворчай практыкі павялічацца. Студэнты хімфака будуць праходзіць практыку на прадпрыемствах і ў навуковых лабараторыях Мінска, Харкава, Сталіно, Ленінграда, Салікамска і інш.

Дацэнт Г. А. ЛАЗЕРКА.

У авангардзе ішлі камуністы

Зараз, калі ўсе мы адзначаем вялікае свята—40-годдзе БССР і Камуністычнай партыі Беларусі мне ўспамінаюцца некаторыя моманты барацьбы маладой Савецкай рэспублікі супраць яе шматлікіх ворагаў.

... Летам 1918 года мне давялося ўдзельнічаць у баявых дзеяннях на тэрыторыі Беларусі. На нас ляжала цяжкая задача—раззброіць асобныя вайсковыя часці, якія былі размешчаны ў раёне г. Оршы. Значная частка байцоў гэтых часцей, паддаўшыся эсэраўскай агітацыі, адмовілася адправіцца на Усходні фронт для барацьбы з контррэвалюцыйнымі войскамі. Неабходна было гэтыя часці ачысціць ад розных эсэраўскіх элементаў, затым перафарміраваць і адправіць ваяваць за ўладу Саветаў. Аперацыя прайшла хутка і добра, не глядзячы на тое, што ў той момант у Оршы праходзіла лінія фронту і цяжка было прадугледзець, як будуць весці сябе нямецкія войскі, з якімі ў той час было заключана перамір'е.

...У лістападзе 1919 года Вяземскі артдывізіён, у сувязі з вялікімі стратамі ў асабістым складзе і матэрыяльнай частцы, быў адпраўлены ў раён г. Ржэва на папаўненне. Мяне ж камандыраваў у Смаленск на шасцімесячныя ваенна-палітычныя курсы. Але доўга вучыцца не давялося. На гэты раз на маладую Савецкую рэспубліку праз Беларусь наступаў новы вораг—белапольская армія. Усіх нас, выпускнікоў курсаў, адправілі ў розныя вай-

сковыя часці. У той час асабліва вялікае значэнне мела палітычная работа сярод байцоў Чырвонай Арміі. Камуністы неслі ў масы жывое, праўдзівае, бальшавіцкае слова, выступалі з прамовамі, у якіх гаварылася аб дэкрэтах Савецкай улады, аб міжнароднай абстаноўцы і г. д.

Масавая палітычная работа праводзілася непасрэдна ў вайсковых часцях, а таксама на буйных чыгуначных станцыях, дзе ствараліся агітпункты, на якіх штодзённа, а то і па некалькі разоў у дзень наладжваліся мітынгі для байцоў, якія адпраўляліся на фронт.

Гэтыя мітынгі і сходы, на якіх выступалі камуністы, мелі вялікае значэнне. Яны заўсёды добра праходзілі і падымалі баявы настрой сярод воінаў Чырвонай Арміі...

Не пазнаць цяпер нашу родную Беларусь! Расквітнела яна, стала магутнай і свабоднай у раўняй сям'і народаў Савецкага Саюза пад кіраўніцтвам нашай роднай партыі. Наш народ мірна працуе на палях калгасаў і саўгасаў, на фабрыках і заводах, у лабараторыях, школах і інстытутах.

І як сведчанне баявых і працоўных подзвігаў беларускага народа з'яўляюцца на сцягу яго рэспублікі дзве вышэйшыя ўрадавыя ўзнагароды—ордэны Леніна. Радасна ўсведамляць, што кожны з нас унёс свой пасіпны ўклад у справу росквіту роднай Беларусі.

Дацэнт У. А. ТАМАШЭВІЧ,
член КПСС з 1918 года.

ПАКАЮ

дзе мець цяжасцей у дамаводстве.

Дзяўчаты складаюць на месці меню. «Гэта—каб не прыходзілася дзяжурным ламаць галаву, што гатаваць,—глумачыць кулінаркі.—Праўда, часам, разыходзяцца густы, але канфліктаў на гэтай глебе не бывае».

Сёння ў дзяўчат ёсць яшчэ адзін повад для веселасці. Света паведаміла, што іх пакой атрымаў «пяцёрку». І хаця «пяцёрка» для дзяўчат смянацатага пакоя не ў навінку, кожны раз яны радысна ўспрымаюць яе.

Зараз у пяцікурсніц гарачая, напружаная пара. Яны здаюць экзамены.

Па вечарах, калі навакол усё заліваецца электрычным святлом, дзяўчаты збіраюцца ў сваім пакоі. Ніна, Рая, Света, перабіваючы адна другую, раскажваюць аб заводзе, дзе яны збіраюць матэрыял для сваіх дыпломных работ.

Дыпазна зацягваюцца дыскусіі. Горача абмяркоўваюць дзяўчаты хвалючыя іх пытанні.

Усе весела смяюцца.

А. ЧАРНЕНКАВА.

Калі наш фотакарэспандэнт зайшоў у 17 пакой, Ніна Клейнатэ збіралася на канцэрт (здымак 1), а Раю, Света, Эма і Люда яшчэ ніяк не маглі адарвацца ад канспектаў, хачы ім таксама пара... (Здымак 2).

БССР

ГЭТА І НАША СВЯТА

Ад шчырага сэрца

Пяць год майго жыцця ў Савецкай краіне прайшлі мігам. Ужо здадзены ўсе экзамены, абаронена дыпломная работа; засталася апошняе — дзяржаўныя экзамены, і праз некалькі тыдняў на граніцы апошні раз у маім пашпартце адціснуць пячатку: «выезд». Настаў час развітання з універсітэтам, з прафесарамі, з вамі, мае сябры-студэнты...

Сёння я хачу ад шчырага сэрца падзякаваць усяму калектыву выкладчыкаў—за вучобу, за тое вялікае, разумнае, што поўнай рукою аддаецца нам, моладзі; вам, мае ўніверсітэцкія таварышы-студэнты—за дапамогу ў вучобе, а вашай Радзіме—за тое, што яна дала мне

магчымасць атрымаць адукацыю ў савецкім універсітэце.

Але, адзяджаючы ад вас, я не развітваюся назаўсёды—сэрцам і думкамі я з вамі, з усёй студэнцкай сям'ёй, дзе я пражыў многа шчаслівых і радасных мінут. Сярод вас застанецца частка майго сэрца, бо тут, у беларускім сталіцы, я сустрэў чужых таварышаў і адданных сяброў. А ваўшчырую дружба, вашу палымяную юнацкую ахвоту да працы і жыцця я возьму з сабою—хай яна будзе светачам у маёй будучай працы.

М. ГАЙДУК,
студэнт з Польскай Народнай Рэспублікі.

Святкуем разам з усімі

З рускага горада Горкага, з берагоў Волгі я прыехаў у Беларусь. Яшчэ ў гады Айчынай вайны мне давялося пабываць на Палесці. Сустрэкаючыся з калгаснікамі, рабочымі, я пазнаў у беларускім народзе добрыя якасці: мужнасць, працавітасць і гасціннасць.

Пасля заканчэння вайны я працаваў у горадзе Горкім, але потым прыехаў у Беларусь. Скончыўшы вярхоўную 42-ую школу ў Мінску, я паступіў на першы курс біялагічнага факультэта ўніверсітэта. Зараз я на V курсе.

У нашай групе вучацца прадстаўнікі розных нацыянальнасцей. Мы ўсе жывем адзінай дружнай сям'ёй.

Зараз Беларуская рэспубліка святкуе сваё 40-годдзе. За гэты час яна непазнавальна змянілася. Усе народы Савецкага Саюза адзначаюць гэтае вялікае нацыянальнае свята беларускага народа. Беларусь стане яшчэ больш магутнай і прыгажэйшай. Залог гэтага—дружба і падтрымка ўсіх братэрскіх народаў нашай Радзімы.

Б. ЯФРЭМАУ,
студэнт V курса біяфака.

Радуюцца і мы

40-годдзе рэспублікі—вялікае і радаснае свята ў жыцці Беларусі. Не менш радасць прадстаўляе гэты дзень і для іншых народаў нашай вялікай Радзімы, якая аб'ядноўвае ў сваёй сям'і звыш 60 нацыянальнасцей.

Гэты дзень быў, ёсць і будзе днём нараджэння новага шчаслівага і свабоднага жыцця і правы на забяспечанае і культурнае жыццё. Вось чаму свята Беларускай рэспублікі да глыбіні душы радуе і нас, прадстаўнікоў эстонскага народа.

Г. РОЗЕНФЕЛЬД,
студэнт II курса фізфака.

Вялікая ўдзячнасць

Радзе і газеты прынеслі нам радасную вестку—наша рэспубліка ўзнагароджана другім ордэнам Леніна. Па ўсяму ўніверсітэту прайшлі, мітынгі студэнтаў і навуковых супрацоўнікаў, прысвечаныя гэтай знамянальнай падзеі. Са шчырымі словамі падзякі роднай партыі і ўраду за высокую ўзнагароду выступалі навуковыя работнікі, студэнты. Некаторыя з гэтых выступленняў і рэзалюцыю сходу мы змяшчаем ніжэй.

У агні народжаная

Наша рэспубліка нарадзілася ў агні грамадзянскай вайны. Мы адстаялі ў баях сваё права на існаванне, на дзяржаўную самастойнасць. Мы зрабілі нашу рэспубліку з краіны галечы і невуцтва рэспублікай магутных заводаў і ўрадлівых палёў, рэспублікай сучаснай пісьменнасці. Вораг знішчыў нашы дзясяткі, нашы здабыткі, якімі мы ганарыліся. Але ён не мог і ніколі не зможа знішчыць волю народа. І пасля вайны Савецкая Беларусь паўстала з попелу, як казачны феякс, яшчэ больш прыгожай і магутнай. Такая сіла нашага народа, сіла савецкага ладу. І вось зараз у сціслых словах Указа ацэньваецца наша праца.

І. Р. НЕКРАШЭВІЧ,
дацэнт.

Шчырае дзякуй

З хваляваннем прачытаў я Указ аб ўзнагародзе Беларускай рэспублікі другім ордэнам Леніна. Мой народ орды такой ўзнагароды. Выпалі на яго долю і нягоды грамадзянскай вайны, і нястачы перыяду аднаўлення. У 1941 годзе Беларусь першай прыняла на сябе

удар варожых гармат.

А якой беднай была беларуская зямля пасля вызвалення. У руінах ляжалі яе гарады. Толькі коміны тырчалі на месцы спаленых вёсак. З даламогай брацкіх народаў усёго Саюза аднавілі мы разбурэнні, пабудавалі новыя заводы і фабрыкі. Наша праца і наша барацьба высока ацэнены. Хочацца ад усёго сэрца сказаць ураду і партыі вялікае дзякуй за эту ўзнагароду.

Р. СТАНКЕВІЧ,
студэнт.

Калектыву навуковых работнікаў і студэнтаў ўніверсітэта з вялікай радасцю сустрэў вестку аб ўзнагароджанні Беларускай рэспублікі ордэнам Леніна. Гэта ўжо другі ордэн, які ўквечіў сцяг нашай рэспублікі. Гэта ўзнагарода—высокая ацэнка працы ўсяго беларускага народа, прызнанне яго велічных подзвігаў у сям'і брацкіх савецкіх сацыялістычных рэспублік. Раней прыгнечаны, жабрацкі наш край за гады савецкай улады стаў краем фабрык і машын, краем развітай сельскай гаспадаркі. Калі раней у беларускіх гарадах і вёсках панавала невуцтва і непісьменнасць, то колькі новых школ і колькі вышэйшых навучальных устаноў ёсць цяпер на зямлі беларускай. Толькі ў адным Мінску маюцца 11 ВНУ, якія даюць краіне многія тысячы спецыялістаў у год. Прыёмна адчуваць, што ў гэту справу ўносіць свой уклад і наш універсітэт, што і наша праца ўліваецца ў працу нашай рэспублікі. Мы лічым, што гэта высокая ўрадавая ўзнагарода абавязвае нас працаваць яшчэ лепш, яшчэ больш настойліва і ўпарта.

Узнагарода абавязвае

Тая высокая ўзнагарода, якой урад адзначыў сапраўды велічную і напружаную працу нашага народа, абавязвае нас працаваць яшчэ лепш. Чым мы, студэнты, можам адказаць партыі і ўраду на брацкоўскія клопаты аб нас? Толькі выдатнай вучобай. Дык давайце, таварышы, будзем вучыцца так, каб і намі маглі ганарыцца нашы брацкі і браты, тыя, хто працуе на заводах і калгасных палях. Трэба памятаць, што мы павінны пакінуць універсітэт усебакова падрыхтаванымі да практычнай дзейнасці, што нашых маладых рук чакае Радзіма.

А. МАЛАШЭВІЧ,
сакратар камсамольскага бюро біяфака.

НАВАГОДНІ КАРАГОД

Сорак слаўных гадоў
Адшумела над краем!
Карагод мы ізноў
Навагодні спраўляем.
Нашых думак палёт,
Нашы сэрцы і рукі,
Скіраваны ў паход
Да вяршыняў навукі.
Там шацёр на гары
Навагодні распушчаны;
А ў ім тры сябры
Сам Турэцкі,

Жыдовіч,
Андрушчанка.

Аж да самай зары
Тры даўгіх анатацыі
Пішуць тры дактары
На свае дысертацыі.
Ды значнаў Навуменка:
— Мы не такоўскія,
Выдаюць мае кнігі
Друкарні маскоўскія.
А Ткачоў тут як тут,—
Трэцякурнік фізмата:
— У мяне ў заліковай
Выдатных багата.
У праменнях гарыць,
Серабрыцца ігліца,
Бягун Ліда спяшаецца
Каб не спазніцца.
Парашут затушыла
Ля самай кроны
І ў абдымках ужо
У дакладчыцы Ноны.
А кап'ё Верамейчык
Высока-высока

Паляцела, здаецца,
Да самых аблокаў.
Кожны тут з дружкавоў
Гаспадар, а не гося.
Па марскому Шаўчэнка
Адказвае:— Ёсць!
Рапартуе Ткачук
Карагоду-параду:
У мяне ў гаспадарчай
Поўны парадак...
А таварышаў колькі
Было там маіх?!
Пяць бы ёлак наўрад
Ці хапіла б на ўсіх.
Што не група, глядзі,
Там выдатнікаў шмат,
Працавітых і слаўных
Сяброў і дзяўчат,
Тых, што песнямі поўняць
Любы інтэрнат,
Што цагліны кладуць
На будоўлях у рад.
І, як бацька, стаіць
Рэктар наш на віду:
— Хутка ў новы вас корпус,
Сябры, павяду.
Дык нясіце ж сюды
Свае лепшыя мары,
Дык ідзіце ж сюды
Па адным і па пары,
Дык не тойце ж усмешак
Шчаслівых на твар—
Карагод Навагодні
У разгары!

У. ПАУЛАУ.

МАЛЕНЬКІ ФЕЛЬЕТОН

Нягоды Дзед Мароза

Нясмела пазіраючы па баках, Дзед Мароз падышоў да ўвахода ў гуманітарны корпус універсітэта, каб перадаць у пераход Арсенцьева і Яшына з юрфака, якія за шумнай размовы аб учарашняй п'яныцы не заўважылі старога. Крыху прыхварнуўшаму Дзеду (бо вось ужо два тыдні ішоў дождж) стала гарача, калі ён апынуўся ў вестыбюлі. Не паспеў ён яшчэ і распіліцца, як гардэробшчыца ўжо здалёк крычыць: «Вопратка толькі выдаецца, але не прымаецца. Месяца няма».

Цяжка ўздыхнуўшы, Дзед Мароз паспрабаваў абцёрці свае валёныкі аб непрымацванна да падлогі шчоткі, каўзануўся і ледзь не паваліўся.

Тут гісторыкі павялі Дзед Мароза да сябе на лекцыю. Слухае сабе Дзед Мароз лекцыю, слухае, а выкладчык усё чытае сабе ды чытае. Дзед ледзь не заснуў. Схамлянуўся, і раптам заўважыў, як па аўдыторыі, нібы голубы, запіскі лётаюць. Ды яшчэ хтосьці пагугарыць прапанаваў, а потым дзед з ахвотай і ў «балду» згуляў. Наогул, забаўляўся, як мог.

Нарэшце, празвінеў званок. Развітаўся Дзед Мароз са студэнтамі і выкладчыкам і вышаў у калідор. Іглянуў на электрагадзіннік—35 хвілін чацвертай. У актавай зале яго чакалі пяцікурснікі з аддзялення рускай мовы і літаратуры. Спяшаючыся, Дзед Мароз узбег на трэці паверх, а там на гадзінніку стрэлкі паказваюць, што ўжо хутка будзе дзве гадзіны. Не паверыў, працёр вочы—усёроўна дзве, шчыпнуў сябе за вуша—не, дзве! «Ці не звар'яцеў я?»—спалохана падумаў Дзед Мароз і пайшоў на чацверты паверх. А там на гадзінніку поўнач стрэлкі паказваюць.

Разгублены Дзед Мароз звярнуўся да першай стрэчнай студэнткі:

— Дзяўчынка, скажыце, калі ласка, якая зараз гадзіна?

— Без пяці хвілін тры... А Вам каго трэба, дзядуля?—зацікавілася дзяўчынка. І калі даведалася, што стары жадае бачыць пяцікурснікаў, збянтэжылася:—А нашы ўжо ўсе разышліся, бо палічылі, што лекцыя не будзе...

У гэты момант побач прайшоў выкладчык, з папкай у руках, і накіраваўся ва аўдыторыю, дзе павінен быў чытаць лекцыю для пяцікурснікаў.

— Бяжым,—пацягнула дзяўчына Дзед Мароза за руку.—А то заўважыць...

Тут іх спыніла другаякурсніца з аддзялення журналістыкі—сяброўка новай знаёмай Дзед Мароза. Тая зацікавілася яе канспектамі, нечакана засмяялася і паказала сшытак Дзеду Марозу. Разгарнуў ён яго, прагледзеў некалькі старонак—учытаўся і зарагатаў.

— Першы раз бачу лекцыю-вінегрэт,—праз рогат ледзь вымавіў ён.—Тут і замежная мова з рускай літаратурай, і налітэканомія з тэхнікай афармлення гарты... Усё разам.

— Ды калі часта змяняюць сакратаршы паведамляюць аб гэтым за некалькі хвілін да пачатку заняткаў. Вось і пішам такія ўніверсальныя канспекты.

— Ну, вы хоць гэтка пішаце, а ў нас канспектаў амаль зусім не бывае,—смяецца сяброўка...

Стомлены шматлікімі падзеямі і размовамі, Дзед Мароз адправіўся ў галоўны будынік універсітэта. Ля самага біякорпуса старога аглядаў нейкі студэнт і, прыпыніўшыся, запятаў, які час. Толькі Дзед Мароз надумаўся адказаць, а студэнт як прышпарыць, толькі яго і бачылі. Падзвіўся Мароз, але пазней даведаўся, што студэнты з фізфака займаюцца ў трох карпусах: біялагічным, хімічным і фізіка-матэматычным, а гадзіннікі на іх паказваюць розны час. Тут і...

Там-жа, у біякорпусе, улева ад галоўнага ўвахода, Дзед Мароз убачыў ледзевы надпіс: «Гардэроб», падышоў да яе, паспрабаваў адчыніць, ды куды там...

— Дзядуль,—падказаў хтосьці,—трэба было ісці праз галоўны ўваход, потым, налева, потым яшчэ раз налева, потым уніз, потым... ох, я сам забытаўся.

«Куды мне з маёю старасцю столькі хадзіць?»—падумаў Дзед Мароз і пайшоў да хімікорпуса.

Толькі адчыніў дзверы, як тугжа ўпаў на рукі Ляпёшкіна. Сантэхнік, як бачна, быў нагатовы, бо вельмі, што навочок, зайшоўшы ў хімікорпус без процівагазу, ад вострых пахаў хімікатаў можа задохнуцца.

Калі апытомнеў Дзед Мароз і зразумеў, дзе ён, то вырашыў сустрэкаць Новы год у іншым месцы.

В. НАЛІМАУ.